

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/1053/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112227287
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6112227287.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľky: L. Q., rod. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., C. XXX/XX, právne zastúpenej JUDr. Miroslavom Červenkom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Detva, M. R. Štefánika 72, proti odporcovi: D. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., E. J. XXX/X, právne zastúpenému Mgr. Michalom Šalingom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Konventná 8, v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10C/192/2012 - 152 zo dňa 16. 07. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania (v poradí III.)
p o t v r d z u j e .

Vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 66,22 €, ktoré je povinný zaplatiť k rukám jej právneho zástupcu JUDr. Miroslava Červenku, advokáta, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zrušil podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania k rodinnému domu súp. č. XXX, stojacemu na parcele č. XX, zapísaného Katastrálnym úradom T. T., Správa katastra T. T. na LV č. XXXX pre k.ú. H., a nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva odporcu (výrok v poradí I.). Odporcovi uložil povinnosť vyplatiť titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva navrhovateľke sumu 13.000 € v lehote 60 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok v poradí II.).

O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že v konaní nebolo sporné, že účastníci sú ideálnymi spoluvlastníkmi predmetného rodinného domu, ktorý zdedili po rodičoch každý rovnakým dielom. Účastníci konania sa pred súdom dohodli o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva tak, že dom bude prikázaný do výlučného vlastníctva odporcu, ktorý vyplatí navrhovateľke polovicu hodnoty nehnuteľnosti určenej súdnoznaleckým posudkom pri zohľadnení výšky investícií do domu. V merite veci teda zostala spornou len výška finančnej sumy patriacej navrhovateľke za jej spoluvlastnícky podiel. Navrhovateľka argumentovala hodnotou nehnuteľnosti v sume 73 026,62 €, ktorú účastníci zhodne tvrdili v dedičskom konaní, a ktorá bola ako trhová určená realitnou kanceláriou Databanka nehnuteľností a bytov s. r. o. Banská Bystrica v roku 2008. Odporca uvedenú hodnotu namietal, preto bolo následne nariadené znalecké dokazovanie a zo záverov znaleckého posudku vyplynula všeobecná hodnota domu pred zhodnotením v sume 26 000 € (po odpočítaní zhodnotenia domu rodinou odporcu o sumu 11.000 € od aktuálnej všeobecnej hodnoty domu v sume 37 000 €).

Následne na to účastníci po spoločnej akceptácii trhovej hodnoty domu v pôvodnom stave určenej súdnym znalcom sa zhodli na tom, že odporca má vyplatiť navrhovateľke titulom vyrovnania podielov sumu 13 000 € v lehote 60 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ak má účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Okresný súd dospel k záveru, že v danom prípade ani jeden z účastníkov nebol vo veci v plnom rozsahu úspešný a nebolo by spravodlivé priznať jednému z nich právo na náhradu trov konania. Uviedol, že: „faktom je, že navrhovateľka pôvodne žiadala vyššiu sumu na vyrovnanie spoluvlastníckeho podielu ako jej bola priznaná, ale logicky vychádzala z určenia trhovej hodnoty nehnuteľnosti realitnou kanceláriou, na ktorej sa obe strany v dedičskom konaní zhodli. Pretože v dome nebýva od roku 1980, nemožno od nej spravodlivo vyžadovať odhad trhovej ceny domu, a najmä rozsah investícií rodiny odporcu. Navyiac, úspech odporcu v konaní konštatovať ani nemožno, lebo žiadne konkrétne stanovisko ohľadne výšky podielu na vyrovnanie nevyjadril, žiadal len zohľadniť investície“.

Proti tomuto rozsudku podal odporca v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie voči výroku o trovách konania. Mal za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdil, že ešte pred podaním návrhu ho kontaktovala navrhovateľka s tým, že chcela vyporiadať spoluvlastnícky podiel jednej polovice nehnuteľnosti rodinného domu mimosúdne, pričom za svoj spoluvlastnícky podiel žiadal sumu 36 500 €. Už v tom čase uviedla, že pri určení ceny za jednu polovicu podielu vychádzala zo stanovenej ceny nehnuteľnosti v dedičskom konaní po nebohej L. R.. Uvedenú sumu považoval od počiatku za neprimerane vysokú, ktorá nevyjadrovala reálnu hodnotu podielu predovšetkým aj uplynutím dlhého času od dedičského konania (vyše päť rokov) a najmä tým, že navrhovateľka v rodinnom dome dlhodobo nebývala a od roku 1983 do rodinného domu na opravy, úpravy, rekonštrukcie a údržbu investoval len odporca. Navrhol preto vyplatiť jej za podiel jednej polovice na rodinnom dome sumu 10 000 €, ktorú navrhovateľka odmietla a až následne podala žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Po celú dobu konania žiadal najskôr navrhovateľku a potom aj súd, aby sa prihliadalo a zohľadnilo pri cene navrhovateľkinho podielu na jeho investície. Prvé pojednávanie bolo odročené aj za účelom mimosúdneho vyriešenia veci, keď následne on ponúkol navrhovateľke vyplatiť sumu 10 000 €, ktorý návrh bol uvedený vo všetkých ostaných vyjadreniach a písomných podaniach k žalobe až do skončenia veci samej. Nie je preto pravdou, že žiadne konkrétne stanovisko ohľadne výšky podielu na vyrovnanie nevyjadril a žiadal len zohľadniť investície. Už na prvom pojednávaní túto sumu navrhol, pričom súd až na štvrtom pojednávaní ustanovil súdneho znalca. To, že k určeniu ceny nedošlo dohodou, zavinila len navrhovateľka, nakoľko mala advokáta, ktorý by ju mal riadne poučiť o tom, ako sa počíta cena a ako sa aspoň približne cena určuje. Okresný súd mal preto aplikovať ustanovenie § 142 ods. 3 O. s. p.. Ďalej poukázal aj na ustanovenie § 147 ods. 1 O. s. p., pretože „trovy by určite neboli vznikli minimálne v takej výške, v akej vznikli, keby navrhovateľka už pri mimosúdnom stretnutí oboch právnych zástupcov súhlasila s jeho návrhom.“ Vzhľadom na uvedené mal za to, že prvostupňový súd mal priznať odporcovi uplatnené a vyčíslené trovy právneho zastúpenia, ak nie celé, aspoň z veľkej časti, a to minimálne dvoch tretín uplatnených a vyčíslených trov právneho zastúpenia. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu o náhrade trov konania a odporcovi priznal trovy prvostupňového konania vo výške 4 317,36 €, ako aj trovy odvolacieho konania.

Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedla, že ešte pred podaním žaloby, písomne kontaktovala odporcu s návrhom dohody na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, na ktorú však odporca nereagoval a až po podaní žaloby a po prvom pojednávaní začal prostredníctvom svojho právneho zástupcu mimosúdne rokovať o prípadnom mimosúdnom urovnaní. Žaloba bola podaná na základe toho, že odporca odmietal vyporiadať podielové spoluvlastníctvo ako také. Jej právny zástupca od prvého pojednávania navrhoval vykonať znalecký posudok a konanie sa naťahovalo z dôvodu, že odporca nevedel vydokladovať zhodnotenie nehnuteľnosti, a teda k samotnému predĺžovaniu súdneho

konania došlo hlavne konaním odporcu a jeho právneho zástupcu. Navrhla, aby odvolací súd výrok okresného súdu o náhrade trov prvostupňového konania potvrdil a priznal jej trovy konania odvolacieho.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o náhrade trov konania (v poradí III.), ktorým okresný súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny v celom rozsahu, a to z nasledovných dôvodov:

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky aj to, že účastník konania, ktorý v konaní spravidla v spore uspel, má zásadne právo nato, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť.

Okresný súd postupom podľa § 142 ods. 2 O. s. p. (napriek tomu, že v odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p.) vychádzal z toho, že ani jeden z účastníkov nebol vo veci v plnom rozsahu úspešný. Prihliadal nato, že navrhovateľka pôvodne žiadala vyššiu sumu na vyrovnanie spoluvlastníckeho podielu ako jej bola priznaná, ale logicky vychádzala z určenia trhovej hodnoty nehnuteľnosti realitnou kanceláriou, na ktorej sa obe strany v dedičskom konaní zhodli, a keďže v predmetnom rodinnom dome od roku 1980 nebývala, nemožno od nej spravodlivo vyžadovať odhad trhovej ceny domu a najmä rozsah investície rodiny odporcu.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka sa pôvodne podanou žalobou zo dňa 06. 11. 2012 domáhala zrušenia podielového spoluvlastníctva účastníkov konania a zároveň žiadala, aby k vyporiadaniu došlo predajom nehnuteľnosti s tým, že výťažok bude medzi účastníkov konania rozdelený podľa výšky spoluvlastníckych podielov.

Z uvedeného je teda zrejmé, že navrhovateľka síce podala návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, avšak k jeho vyporiadaniu nedošlo spôsobom, ktorý navrhovateľka navrhovala (predaj nehnuteľnosti), preto okresný súd dôvodne poukázal na to, že ani jeden z účastníkov konania nemal procesný úspech v plnom rozsahu. V celom rozsahu by mala navrhovateľka úspech v konaní v tom prípade, ak by bolo vyhovené jej návrhu na zrušenie podielového spoluvlastníctva a súčasne aj v zmysle jej návrhu bol určený spôsob tohto zrušenia. (viď aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II ÚS736/2012, podľa ktorého, ak súd na návrh navrhovateľa zruší podielové spoluvlastníctvo a vyporiada ho spôsobom, ktorý navrhovateľ navrhol, je pri rozhodovaní o náhrade trov konania potrebné vychádzať z toho, že navrhovateľ mal procesný úspech v plnom rozsahu bez ohľadu na konanie účastníkov pred začatím konania alebo nato, že by druhý spoluvlastník mohol žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva podať tiež.)

Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že právny záver okresného súdu o tom, že ani jeden z účastníkov nebol vo veci v plnom rozsahu úspešný je vecne správny a pre posúdenie úspechu, nie je ani rozhodujúce konanie (správanie sa) účastníkov pred začatím konania alebo to, či by druhý spoluvlastník (odporca) mohol tiež podať žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Okresný súd dôvodne prihliadal aj na okolnosti tohto prípadu uvedené v jeho odôvodnení, na ktoré odvolací súd odkazuje.

Odvolací súd na záver poznamenáva, že v danej veci aplikácia ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p. ako na to v odvolaní poukazoval odporca, neprichádza do úvahy, nakoľko úvaha súdu o výške plnenia sa v tomto prípade neopiera o hmotné právo, resp. právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Ako príklad určenia výšky plnenia v zmysle ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p. v závislosti od úvahy súdu ide zväčša o rozhodovanie súdu o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka a podobne. V prejednávanom prípade, suma, ktorá bola v konaní priznaná, nebola dôsledkom

úvahy súdu, ale dôsledkom vyhodnotenia znaleckého dokazovania, ktorým bola ustálená výška hodnoty predmetu konania.

Výroky rozsudku okresného súdu, ktorým bolo zrušené podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania (v poradí I.), a ktorým bola odporcovi uložená povinnosť vyplatiť navrhovateľke titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva sumu 13 000 € (v poradí II.) neboli odvolaním účastníkov konania napadnuté, preto v zmysle § 206 ods. 3 O. s. p. zostávajú nedotknuté.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p., v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., teda, podľa úspechu v odvolacom konaní. V odvolacom konaní bola úspešná navrhovateľka, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby a to, vyjadrenie k odvolaniu vo výške 58,59 eur v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej v texte len „vyhláška“) + 7,63 eur ako režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky. Odporca je tak povinný nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania spolu vo výške 66,22 eur, ktoré je povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu navrhovateľky, advokáta, v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p., do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.